

Tebi Majko

Glasiło Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Blato • 9. prosinca 2023. • br. 4 • god. XVII.

Cijena 1,35 Eura / 10 Kn

ISSN 1846-6400

<http://marijapropetog.hr/tebi-majko/>

Sadržaj

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

s. M. Emila Barbarić

4 Evanđeosko svjedočenje življenja redovničkoga siromaštva – u crkvenim dokumentima i poukama bl. Marije Propetoga

bl. Marija Propetoga

10 Kako se ima sestra vladati

11 Isusovo i naše siromaštvo

12 O korištenju vremena

13 O radu

s. M. Serafina Franulović

15 Prvi susret s redovnicom

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

Katica Knezović

18 Trostruko slavlje Družbe Kćeri Milosrđa u Blatu, 25. i 26. studenog 2023.

s. M. Mirjam Gadža

24 Zahvala na promociji »Milim sestrama«

mons. Roko Glasnović

26 Isus Krist Kralj svega stvorenja

s. M. Mirjam Gadža

30 Blajka Marija Propetoga ponovno u svom Blatu

Dubravka Zavrtnik

s. M. Jasna Crnković

32 Dani Milosrđa prema karizmi bl. Marije Propetoga

36 Potpuni oprost prigodom 800. obljetnice prvih jaslca za Božić 1223. u Grecciu

s. M. Juliana Beretić,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

»Sišao si sa zvijezda, o Kralju nebesa, i došao si u špilju, u bol. O Bože blaženi, koliko te je koštalo, što si me ljubio?«¹ Stihovi su pjesme koje je bl. Marija Propetoga više puta navodila u poukama svojim sestrama i govorila im o tom čudesnom razlijevanju Božje ljubavi čovječanstvu. Iz Božje se ljubavi rađa Spasitelj svijeta. Stoga se kršćani posebno raduju otajstvu Kristova utjelovljenja i njegova dolaska na svijet kao čovjeka. U danu u kojemu se rađa Kralj nebesa nema mjesta tuzi ili žalosti jer se ostvaruju Božja obećanja iz kojih nitko nije isključen.

Prije 800 godina, tj. 1223. godine, sv. Franjo je u talijanskome mjestasu Greccio slavio božićnu noć na dotad neviđen način. Želio je vidjeti i doživjeti sve one nevolje, siromaštvo i bol u koje se Božji Sin rodio. Franjin suvremenik, Toma Čelanski, o tom je zapisao:

»Približio se dan veselja, dan klicanja. Iz mnogih mjesta pozvana su braća. Muškarci i žene onoga kraja prirediše prema svojim mogućnostima svijeće i zublje da bi rasvijetlili noć koja je blistavom Zvijezdom rasvijetlila sve dane i godine. Napokon je došao svetac Božji. Kad je vidio da je sve pripravljeno, obradovao se. Pripravljene su jaslice, donesena je slama, dovedeni su vol i magarac. Čast se ondje iskazivala jednostavnosti, uzvisivalo se siromaštvo, preporučivala se poniznost, a Greccio kao da postade novi Betlehem. Noć, rasvijetljena poput dana, bijaše ugodna i ljudima i životinjama. Pristiže narod i novom se radošću raduje novom otajstvu.«²

Taj duh Franjina slavlja božićnog otajstva u Grecciu nasljeđuje i bl. Marija Propetoga:

»Želim, kćeri moje, da se uvijek održite u školi Jaslica: ponizne i sabrane, šutljive i razborite.«³
»Nemojte da vam prođe Božić samo u čestitanju i pjevanju, ili u žalosti! Ne, već u ozbiljnom promišljanju i promatranju svega ovoga što je Gospodin, vječna Riječ, rekao u evanđelju. [...] Nemojte, mile moje, biti žalosne što nećete imati vanjske utjehe i bolje hrane za Božić. Sjetimo se Isusa i Svete Obitelji u Betlehemu: bez ičega su, ali im je providnost nebeskog Oca pružila najnužnije. Znajte da blaženstvo nije u hrani, ni u smijehu, jer to začas nestaje. Neka naše blaženstvo bude u Kristu i trpljenju za njega. U čistoći duše i tijela uživajmo u njegovoj ljubavi. [...] Budimo u duhu sjedinjene, u miloj ljubavi Kristovoj, u kojoj vas vruće ljubi i, jednu po jednu svoju dragu duhovnu kćer, blagoslivlje vaša duhovna majka.«⁴

Neka nam Gospodin udijeli milost svetoga i mirnoga Božića i sretnu novu 2024. godinu.

¹ Majka Marija Propetoga, *Milim mojim sestrama za Božić*, Pouka, Rim, 12. prosinca 1953.

² Pero Vrebac (ur.), *Franjevački izvori*, Sarajevo – Zagreb, 2012, 1Čel 85.

³ Majka Marija Propetoga, *Blagdan Božića*, Pouka, 25. prosinca 1944.

⁴ Majka Marija Propetoga, *Milim mojim sestrama za Božić*, Pouka, Rim, 12. prosinca 1953.

s. M. Emila Barbarić

Evandeosko svjedočenje življenja redovničkoga siromaštva – u crkvenim dokumentima i poukama bl. Marije Propetoga

Isus nam je u Govoru na gori, među blaženstvima, spomenuo i ovo: »Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko« (Mt 5,3). Jasno je da se to odnosi isključivo na evanđeoski mentalitet. Mladiću koji pita: »Učitelju, koje mi je dobro činiti da imam život vječni?« (Mt 19,16), Isus odgovara: »Hoćeš li biti savršen, idi, prodaj što imaš i podaj siromašnima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom« (Mt 19,21). Stoga prvi i osnovni preduvjet u govoru o redovničkom siromaštvu jest iščitavati ga iz navještaja evanđelja, jer izvan toga redovništvo je ludost ovome svijetu u svim njegovim se-

gmentima, a osobito kada se odnosi na zavjet siromaštva. Kako god da se redovničko siromaštvo predstavi svijetu, uvijek je bez smisla i životne poruke ako ono nije crkvena evangelizacijska vrednota. Crkva uspješno evangelizira samo ako se u svakom svom pothvatu oslanja na Duha Svetoga, koji nadahnjuje svjedočenje životom, pa tako i u zavjetu siromaštva.

Tako papa Pavao VI., u apostolskom nagovoru o evangelizaciji u suvremenom svijetu iz 1975. godine *Evangeliū nuntiandi – Navještaj evanđelja* hrabri vjernike Katoličke crkve da budu vjerodostojni svjedoci, ne zaboravljajući pri

tom ni redovništvo: »Ohrabrujemo redovnike, te svjedoke o Crkvi pozvanoj na svetost, ljude privučene životu koji je svjedočanstvo o evanđeoskim blaženstvima« (EN, 76).¹ Veličanstvena je spoznaja da zavjet siromaštva oslobađa redovnika od navezanosti na zemaljska posjedovanja, te da po zavjetu siromaštva redovnik osobno ne posjeduje ništa, odnosno da mu ne pripada ništa materijalno. Konstitucije Družbe Kćeri Milosrđa pojašnjavaju:

»Temelj i uzor našeg evanđeoskog siromaštva jest Isus koji, premda bogat, iz ljubavi prema nama posta siromašan da se mi njegovim siromaštvom obogatimo. Dragovoljno odabiremo njegovo siromaštvo da bismo živjele slobodne i radosne kao pridošlice na ovome svijetu. Tako življeno siromaštvo čini nas baštinicama Božjega kraljevstva.«²

Od samih početaka uspostave redovništva Crkva s pravom drži da su redovnici posebice pozvani da svjedoče dimenziju crkvenosti, jer je redovnički život u svojoj biti poziv na svjedočenje svih evanđeoskih vrednota. Budući da je siromaštvo neodjeljiv dio tih vrednota, jasno je da se uvijek iznova mora preispitivati o trenutnoj proročkoj snazi i uvjerljivosti konkretnoga načina življenja redovničkoga siromaštva. Redovnici koji slijede Isusov savjet siromaštva pozvani su da svojim razvidnim siromaštvom svjedoče eshatološku dimenziju prepoznatih »znakova vremena«.

U današnje vrijeme koje je izrazito podložno duhu materijalizma, Crkva mnogo govori o siromaštvu, a osobito papa Franjo, jer uviđa da

su vjernici, a onda i redovnici, u opasnosti da podlegnu pogubnim tumačenjima svijeta i da iz vida izgube evanđeosko značenje siromaštva. Budući da je Crkva sazdana od svetih i grešnih, tako i redovnici često podliježu napasti da krivo tumače »ludost križa« (1 Kor 1,18). Čim se to dogodi, izgubi se važno polazište s kojega je moguće promatrati i ispravno prosuđivati »znakove vremena«. Ni »ludost križa« ni ludost dragovoljnoga siromaštva ne može se shvatiti ljudskim razumom već jedino svjetlom i snagom Duha Svetoga. Samo prosvjetljenjem Duha Svetoga možemo razumjeti da je siromaštvo, kakvo je živio Krist, i kako ga žive pojedinci koji ga slijede, jedini put k Bogu.

Kršćansko redovništvo je od samih svojih početaka bilo i ostalo osobito nastojanje u nasljedovanju Isusa Krista. Redovničko je siromaštvo u svojoj biti nasljedovanje siromaštva Isusa Krista koji je za sebe rekao: »Lisice imaju jazbine i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio!« (Mt 19,21). Sv. Pavao tumači: »Ta poznate darežljivost Gospodina našega Isusa Krista! Premda bogat, radi nas posta siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite« (2 Kor 8,9). Da bi redovničko siromaštvo imalo smisla i da bi odgovorilo svrsi koju mu je Krist namijenio, papa Pavao VI. piše 1971. godine u apostolskom nagovoru o obnovi redovničkoga života po nauku Drugoga vatikanskoga sabora *Evangelica testificatio – Svjedočanstvo evanđelju*:

»Nasljedujući Krista u čistoći, vi želite po njegovu primjeru živjeti i siromašno glede upotrebe zemaljskih dobara što su vam potrebna za svagdanje uzdržavanje. U toj vas točki naši suvremenici stavljaju s posebnom upornošću pred neizbježiva pitanja. Redovničke ustanove svakako imaju važnu zadaću na polju dobrotvornosti, zbrinjavanja, društvene pravde. Ali jasno, u toj poduzetnosti, da bi pravo mogle odgovoriti današnjim po-

¹ Svi ovdje uporabljeni crkveni dokumenti dostupni su na stranicama Hrvatske redovničke konferencije: www.redovnistvo.hr.

² *Konstitucije Družbe Kćeri Milosrđa Trećega samostanskoga reda sv. Franje*, obnovljene na kapitulu 26. kolovoza 2009. i odobrene od nadležne vlasti 6. veljače 2010., Rim, Družba Kćeri Milosrđa, 2010, br. 16.

trebama, treba da uvijek budu pozorne na zahtjeve evanđelja» (ET, 16).

Kćeri Milosrđa, računaju na tu dimenziju življenja siromaštva koje nam je životom posvjedočio i sv. Franjo Asiški, i svjesno ga prihvaćaju:

»Vjerne franjevačkom duhu, dajemo svjedočanstvo osobnog i zajedničkog siromaštva služeći siromasima po primjeru blažene Majke utemeljiteljice koja nas poučava: 'Duh siromaštva sastoji se u jednostavnom načinu življenja i u radu za pomoć siromasima, (...) srcem poniznim i blagim, kojemu se oni mogu lako približiti.'³

Ta nas spoznaja dovodi do drugoga važnog cilja življenja zavjeta siromaštva, kako ga opisuje *Evangelica testificatio*:

»Sa svih strana, više nego ikada, čujete kako se diže 'vapaj siromaha', krik pojedinačne i skupne bijede. A nije li Krist upravo zato došao da odgovori zapomaganju te povlaštene djece Božje i dotle im se pridružio da je postao jedan od njih? Ovo postojanje pojedinačne i skupne bijede u svijetu najvećega razvoja neodgodiva postavlja zahtjev za 'obraćenje mentaliteta i stava'. To obraćenje

prvenstveno treba zahvatiti vas što izbližega nasljedujete Krista u njegovu zemaljskom poništenju» (ET, 17).

Evangelica testificatio donosi konkretne praktične prijedloge za življenje siromaštva u današnjem svijetu:

»Kako ćete, dakle, u svome životu odgovoriti na taj vapaj siromaha? On vam prije svega zabranjuje svaki sporazum s bilo kojim oblikom društvene nepravde. Osim toga, obvezuje vas da budete ljudske savjesti te ih pogodi tako teška bijeda i uzbude zahtjevi društvene pravde što ih uči evanđelje i Crkva. Potiče neke od vas da se pridruže životnim prilikama siromaha, živeći s njima njihovu muku i tjeskobu. S druge strane, poziva mnoge vaše ustanove da dio svojih djelatnosti usmjere u korist siromaha, što mnoge već velikodušno i provode. Napokon, nalaže vam ograničenu upotrebu dobara, toliko koliko je potrebno za obavljanje djelatnosti na koje ste pozvani. Treba da u svom svaganjem životu pružate dokaze, i izvanjske, pravoga siromaštva» (ET, 18).

Jedino će takvi dokazi učiniti redovništvo i danas privlačnim, tako da i drugi pozele živjeti siromaštvo i da se odvaže na »ludost križa« koja oduševljava za nasljedovanje Krista i usrećuje na vjerničkom putu. Krist je privlačio svojim životom dosljednim u življenju siromaštva i posvemašnjoj slobodi od ikakva posjedovanja. Mnogi su ga muževi i mnoge žene sve do danas slijedili u takvu življenju, jer su srcem prepoznali tu vrednotu koja im je darovana. Svjesni su toga da to nije svakome dano i da to trebaju uzeti kao dragocjenost kojom su izabrani i koja im omogućuje da se odazovu na Isusov poziv da ga nasljeduju.

»Kao što sami vidite, dragi sinovi i kćeri, potrebe današnjega društva, ako ih proživljava-

³ Konstitucije..., 17.

vate u povezanosti s Kristom, još jače ističu hitnost i produbljenje vašega siromaštva. Jasno, vi treba da vodite računa o sredini u kojoj živite da njoj primjerite svoj stil života. Ipak, ne smijete usklađivati svoje siromaštvo naprosto s tom društvenom ljestvicom. Vaše će siromaštvo imati vrijednost svjedočanstva po tome koliko je ono velikodušan odgovor zahtjevu Evanđelja. Na nj vas obvezuje potpuna vjernost vašemu pozivu, a ne samo neka puka želja, lakoumna i površna, da imate izgled siromaštva« (ET, 22).

Svaki čovjek koji je ovisnik o dobrima ovoga svijeta u svojoj nutрини postaje nestalan jer za pravo ne vidi sigurnosti u onome čime raspolaže. Zato redovnik koji se otvara milosti Duha Svetoga, sve svoje moći i naravna bogatstva usredotočuje na neprolazni cilj i može razumjeti besjedu koju je Isus rekao svojim učenicima:

»Ne zgrčite sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa nagrizaju i gdje ga kradljivci potkapaju i krađu. Zgrčite sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne nagrizaju i gdje kradljivci ne potkapaju niti krađu. Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce« (Mt 6,19-21).

Onaj tko ovo razumije doista je mudar čovjek, čvrsto povezan s najvećim i nepromjenjivim dobrom, nepokolebiv na Božjem putu, čvrst u svojim odlukama, postaje jednostavno vjerna slika svoga Oca, dobrog Boga, koji ga je stvorio na svoju sliku.

Sveci koji su se sljubili sa siromaštvom, svjesni su da je svatko putnik na ovoj zemlji na kojoj nema stalnoga boravišta, da se njihovo putovanje ne zaustavlja dok ne stignu u vječnu domovinu. Mudar čovjek je svjestan da ga opterećuje teret prtljage i zato putuje poslušan Kristovu savjetu: »Ništa ne uzimajte na put: ni štapa, ni torbe, ni kruha, ni srebra! I da niste imali više od dvije haljine!« (Lk 9,3), jer sve što je suviše opterećuje i usporava putovanje.

Bl. Marija Propetoga nije slušala učene rasprave o zavjetu siromaštva, ali je razmatrala Božju riječ i razumjela je. Ona je razumjela vrijednost dragovoljnoga siromaštva čitanjem i razmatranjem evanđelja i pravila sv. Franje. To joj je pomoglo da se ohrabri i usvoji vrednotu dragovoljnoga siromaštva i da to prenosi na svoje sestre od početka Družbe. Govori i piše o značenju siromaštva u životu redovnice:

»Sveto siromaštvo je temelj redovničkoga života, jer – kažu duhovni oci – jao samostanu gdje počinje slabiti duh svetoga siromaštva, gdje se uvlači duh obilnosti. Oni se približavaju svojoj propasti. Prva krepost, koju nam je pokazao dragi Sin Božji kad je došao na ovaj svijet, bila je siromaštvo. Cijeli njegov život prošao je u siromaštvu i završio je u najvećem siromaštvu. On je naš uzor kojega smo dužne slijediti. Mi smo dolaskom u samostan odlučile da ćemo slijediti propetoga Krista, siromašnoga Krista, ali nažalost mnogo puta zaboravimo svoju odluku. Kako možemo reći da želimo slijediti Krista, ako se ne odričemo svojih želja i djelovanja koja se protive njegovu duhu?«⁴

U opredjeljenju za zavjet siromaštva bl. Mariju Propetoga je još kao djevojčicu potaknuo evanđeoski ulomak o bogatom mladiću koji nije imao snage krenuti na put za Isusom. Ona se odriče svega materijalnoga na što je u obitelji imala pravo (usp. Mk 10,21). Gospodin poziva mladića i odmah mu razotkriva smisao siromaštva. Siromaštvo nije svrha samome sebi nego rađa plodovima koji donose veće dobro pojedincima i društvu. Sloboda od materijalnih dobara redovnike uvodi u slobodu od bogaćenja i omogućuje pomaganje drugima da

⁴ *Živjeti u siromaštvu*, Pouka 27. travnja 1930., u: Bl. Marija Propetog Isusa Petković, *Milim sestrama. Pouke 1928.-1935.*, prir. I. Bodrožić, Zagreb, Družba Kćeri Milosrđa, 2023, 62.

oni mogu dostojanstveno živjeti. Redovnicima zavjet siromaštva daje mogućnost da daruju dobra onima koji imaju manje od njih samih. Siromaštvo se najbolje oslikava usmjerenjem pogleda na križ. Toga je bl. Marija Propetoga kao utemeljiteljica Družbe Kćeri Milosrđa bila duboko svjesna, pa svojim sestrama zorno tumači stvarnost siromaštva:

»Drage sestre, pozivam vas danas da dođete sa mnom pod križ. Uzimam vas za ruku kao vaša duhovna majka i vodim vas da vas izmirim s njime. Ali najprije da vam pokažem da ste zaboravile na sve, sve. Gledale ste ga na križu, ali niste ništa vidjele. Dođite sa mnom i padnimo na koljena pred njim. Slušajmo što nam govore njegova božanska usta: 'Lisice imaju jazbine i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio!' (Mt 8,20). Isus nam je još mnogo toga kazao o svetom siromaštvu, tako da smo se zaljubile u Isusa i došle ga slijediti, njega smo uzele kao uzor siromaštva. A što je siromah? U njega nema ništa osobnoga. Pred cijelim svijetom se drži po strani kao siromah. Radi sa siromasima i siromasi će biti njegova djeca i braća. Dan danas hoteli, društva i zavodi rade za bogate, a naša braća kojima dolazimo da im pomognemo i da ih poučimo bit će siromasi, premda nećemo prezreti ni bogate. Po poslanicima je sv. Ivan Krstitelj pitao Isusa: 'Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo?' (Mt 11,3). On im odgovori: 'Pođite i javite Ivanu što ste čuli i vidjeli: slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navješćuje evanđelje' (Mt 11,4-5). Da, to je Isusovo obilježje i njegova duha siromaštva i ljubavi prema siromasima.«⁵

Isto tako sestrama tumači smisao križa, u svjetlu evanđelja:

»Gledajte, on visi na križu, gol. Ništa ne posjeduje, nego križ i trnje! Ništa nema! Sve je dao za tebe! I kraljevske haljine i donje haljine, sve. I Majku svoju ti je dao, rekavši joj: 'Ženo' (Iv 19,26). Što ti je još mogao dati, kad ti je dao sve? Sve, i slobodnu volju, jer se nije mogao ni maknuti na križu. Glava mu je bila trnjem okrunjena. Što ti je još mogao dati? Sve ti je dao! I krv svoju prolio je za tebe, svu, koliko god je imao. I zadnje kapljice što su ostale u nutrini njegova srca, i te zadnje, skrivene kapljice dao je za tebe dopustivši da mu probodu srce.«⁶

Smisao govora bl. Marije Propetoga o križu u svjetlu siromaštva jest poziv sestrama:

»Ispitaj se jesi li Kristu dala sve što je on za tebe dao? O, ne! Tvoja glava počiva na meku jastuku, a ne na trnovoj kruni, tvoje ruke i noge su potpuno slobodne. Nikada ih ne mrtviš! Rade i idu kud hoće. Odijelo zoveš svojim. Priljubila si se za njega i bilo bi ti teško da ti ga tkogod oduzme ili ga isprlja. Rupčiče skupljaš. Pogledaj i najtajnije kutiće svoga srca i naći ćeš mnogo toga. Zapamtite, drage sestre, siromah nema ništa.«⁷

Toliko otvorena nadahnuću Duha Svetoga i konkretna u primjedbama bl. Marija Propetoga kadra je svakome pomoći da uoči u čemu je smisao križa i ispita svoju savjest o onome što je potrebno znati o vršenju zavjeta siromaštva:

»Ti si se, sestro draga, po zavjetu odrekla svega i sa sv. Pavlom rekla: 'A ja, Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kojem je meni svijet rasset, i ja svijetu!' (Gal 6,14).

⁵ O svetom siromaštvu, Pouka, studeni 1935., u: isto, 215.

⁶ Isto, 216.

⁷ Isto.

Mnoge niste shvatile što je sveto siromaštvo. Žalosna je moja duša kad vidim da ste neke posve daleko od Isusa, svoga uzora. Nikad nemojte pustiti napasti protiv svetog siromaštva, nego ih isti čas otjerajte. Recite: 'Odlazi, sotonolo!' (Mt 4,10). (...) 'Ja sam bogata u Isusu, jer sve što je njegovo i moje je (usp. Iv 17,10). Sve što je Družbino i moje je, samo se ne razbacujem time. Meni ništa ne treba, meni ne trebaju odijela ni ikakve stvari, ja samo tražim odijelo milosti!' Niste kao male djevojčice koje žele sve imati, pa obilaze oko majke plačući da im kupi ovo ili ono. Ali siromah nema sve što želi. Nadstojnica će se za sve pobrinuti, ali vi ostanite mirne, ponizne i siromašne. Ne tražite ništa drugo nego samo ono što vam je najpotrebnije. Nemojte opet tražiti ono što smo pogazile, što smo dale Stvoritelju, nemojte tražiti na trag ono čega smo se odrekle. Nemojte žaliti za ono malo što smo ostavile. Isus će te u ječnosti obilno nagraditi.«⁸

Onaj tko istinski ljubi želi svima da budu sretni. Tako je bl. Marija Propetoga željela da sestre budu sretna, a to se postiže nutarnjim mirom, čistim i slobodnim srcem pa sestrama želi pomoći da ispitaju sve zakutke svojega bića:

»Pristanemo li na napast, činili bismo grijeh protiv zavjeta. Ispitajte svoju savjest: jeste li zaljubljene u neku stvar koja vam je dana na uporabu, pa bio to i molitvenik. Ako slučajno imate novi – nemojte da vam se srce za to zalijepi. Uvijek mislite: to nije moje, mogu mi ga sutra oduzeti. Možda bi vam bilo teško kad bi vam dali stari?«⁹

Ivan Pavao II. 1996. godine donosi posinodalu apostolsku pobudnicu episkopatu i kleru, redovima i redovničkim družbama, društvima

apostolskoga života, svjetovnim ustanovama i svim vjernicima o posvećenom životu i njegovu poslanju u Crkvi i svijetu *Vita Consecrata* – *Posvećeni život* u kojoj je lijepa zaključna riječ ovom manjem ogledu o evanđeoskom življenju siromaštva:

»U zbilji, još prije nego što je služenje siromašnima, evanđeoska vrednota siromaštvo je vrijednost sama po sebi, budući da nasljeđivanjem siromašnoga Krista doziva prvo od blaženstava. Njegov prvi smisao je, naime, svjedočiti Boga kao pravo bogatstvo ljudskoga srca. (...) Od posvećenih osoba se dakle traži obnovljeno i snažno evanđeosko svjedočanstvo samoodricanja i uzdržljivosti, u stilu bratskoga života nadahnuta kriterijima jednostavnosti i gostoljubivosti, i kao primjer onima koji ostaju ravnodušni pred potrebama bližnjega. To će svjedočanstvo, naravno, biti popraćeno 'povlaštenom ljubavlju prema siromasima' i očitovat će se na osobit način u dijeljenju životnih uvjeta s onima koji su razbaštinjeni u najvećoj mjeri. Nije malen broj zajednica koje žive i djeluju među siromasima i isključenima iz društva, prihvaćaju njihov položaj i dijele njihove patnje, probleme i opasnosti. Velike stranice povijesti evanđeoske solidarnosti i herojskoga predanja napisale su posvećene osobe, u ovim godinama dubokih promjena i velikih nepravdi, nada i razočaranja, važnih pobjeda i gorkih poraza. Ne manje značajne stranice napisale su i još uvijek pišu druge bezbrojne posvećene osobe, koje žive u punini svoj život 'skriven s Kristom u Bogu' (Kol 3,3) za spasenje svijeta, u znak besplatnosti, ulaganja vlastitoga života u malo priznate i još manje pohvaljivane pothvate. Tim različitim oblicima koji se dopunjuju, posvećeni život sudjeluje u krajnjemu siromaštvu koje je Gospodin prigrlio i živi svoju posebnu ulogu u spasiteljskoj tajni njegova utjelovljenja i njegove otkupiteljske smrti« (VC, 90).

⁸ Isto, 216–217.

⁹ Isto, 217.

*Kako se ima sestra vladati**

Za sebe ne traži ništa bolje, nikakve iznimke, dapače za sebe biraj uvijek lošije. Naš blagopokojni biskup Marčelić meni piše: »One neka su site, a ti gladna; one obuvene, a ti bos.« Vidiš, kćerice, majka djeci sve daje, sve: zalogaj svoj, san svoj i u haljine ih svoje zamata da ne zebru. Za sebe već ništa ne možeš zadržati, ni odmor, ni haljine svoje. Gledaj Isusa, sve je dao i haljine svoje. Na križ je pošao za nas i sav nam se je podao – sav. Eto ti, Učitelja tvojega! Ti već živiš za one koji su ti dani, za sebe ne tražiš ništa, kao ni stara službenica, već sve daje djeci svoga Gospodara. Ili bolje, djeci svoga Ljubljenoga kojega nije vrijedna, pa njegovoj djeci iskazuje svu ljubav i uslugu. Djeca je zato vole i s ljubavlju je slušaju, toplo im je na njezinu krilu. Ona su sretna i hvale Boga svoga u njoj. Ljube požrtvovnu majčinu ruku, a ona diže ruke prema nebu i blagoslivlje ih. Eto kako će tvoja jednostavnost i poniznost pribaviti tebi i sestrama raj na ovoj zemlji. Napredak je to u savršenstvu, i u Družbi će sve ići bolje, i na slavu nebeskoga Oca. Dakle, kćerice draga, poniznost neka ti bude temelj. Poniznost će i tvojoj duši pribaviti mir i spokoj. Tvoj božanski učitelj ti veli: »Uči se od mene, jer sam krotka i ponizna srca i naći ćeš pokoj svojoj duši.«

* Bl. Marija Propetog Isusa Petković, *Upute za nadstojnice i duhovne učiteljice*, prir. Ante Mateljan, Split, Crkva u svijetu – Družba Kćeri Milosrđa, 2006, 19.

Isusovo i naše siromaštvo*

Vidiš, kćerice, naša je družba kao neka mala država. Kralj, njezin vrhovni Gospodar, jest Isus Krist Kralj svega stvorenja. Sjeti se glavnog oltara u Matici koji je podignut njemu u čast. Gledaj na slici kako stoji na prijestolju i upravlja ovom družbom. On ima tu svoje zamjenike, a ti zamjenici imaju opet različite službe. Tko bi se našao u ovoj družbi, tko ima da vodi i čuva je, a da je ne ljubi, bi li on mogao biti vođa? O ne, jer vođa vodi vojsku za dom svoj i danju i noću, i po studeni i po bregovima, za domovinu svoju, da – vodi je do žrtve i život svoj za nju žrtvuje. Eto ti, kćerice, loše slike, jer vojnici neće nikada ljubiti domovinu svoju koliko ti svoju družbu. Družba tvoja neka ti je svetinja, odmah poslije Boga, pa bila i najsiromašnija na svijetu, kao siromašna Isusova špilja. Vidiš betlehemsku špilju. Premda je siromašna, ipak je u njoj sve sveto, jaslice i pelenice Isusove, Marija i Josip. Zato nas više i oduševljava jer je siromašna. Tako i tvoja družba neka te još više osvoji zato što je siromašna, zato jer je to Isusova miljenica. I ljubi je iskreno, i nemoj da ti budeš Juda. Razmišljaj duboko o ovom, i ljubi svoju družbu, pa taman da bi i samo jedna članica u njoj ostala. Čini se da su Isusa u smrtnom času apostoli ostavili, ali gledaj Ivana i druge apostole gdje se, iako u za-
biti, vjerni mole i čekaju Duha Svetoga.

* Bl. Marija Propetog Isusa Petković, *Upute za nadstojnice i duhovne učiteljice*, prir. Ante Mateljan, Split, Crkva u svijetu – Družba Kćeri Milosrđa, 2006, 34-35.

Pouka bl. Marije Propetoga kandidaticama i novakinjama

Družbe Kćeri Milosrđa

*Blato, 28. listopada 1929.**

O korištenju vremena

Vrijeme je neizmjerljivo blago. Svaki čas treba iskoristiti. Ostavite se tromosti u radu kako biste imale više vremena za svoju izgradnju, a naročito za izobrazbu duha. Obogaćujte svoj duh znanjem da biste poslije druge poučavale. Sve je u samostanu posvećeno Bogu, pa tako i sve vrijeme treba biti njemu na slavu. Ako gubimo vrijeme, krademo ga Gospodinu Bogu, griješeći protiv zavjeta svetoga siromaštva i protiv poslušnosti. Mi nismo gospodari svoga vremena, Gospodinu Bogu smo ga darovale, pa ga ne smijemo više uzimati natrag.

Stoga dobro iskoristite vrijeme. U tome imamo bezbroj divnih uzora u Božjim ugodnicima.

Čuvajmo se da ne bismo gubile dragocjeno vrijeme nepotrebnim govorom i nemarnošću u radu. Bogu moramo položiti račun o upotrebi svoga vremena koje je njemu posvećeno. Svaki trenutak neka bude ispunjen korisnim radom, molitvom, nekim poukama prema blišnjima i strelovitim molitvama, kako bi pri svemu tomu naša pamet bila uzdignuta Bogu.

* Bl. Marija Propetog Isusa Petković, *Milim sestrama. Pouke 1928.-1935.*, prir. I. Bodrožić, Zagreb, Družba Kćeri Milosrđa, 2023, 49.

Pouka bl. Marije Propetoga u Blatu 22. ožujka 1931.*

O radu

Sveto pravilo nalaže svakoj sestri da radi savjesno, s pažnjom i točnošću. Svaka neka radi marljivo. Vi znate što je marljivost, mar – a to će vam protumačiti i vaše učiteljice. Marljivo radi onaj koji radi kao pčela, kao mrav – neumorno. Marljivo radi onaj tko radi za Boga i u Božjoj prisutnosti, koji pri svojem svakom i najmanjem radu, nastoji sve zdušno i najsavršenije obaviti, pa bilo to ma gdje. Mi ne smijemo raditi kao svjetovne služavke, već kao Isusove službenice.

U samostanu nitko ne prima plaću. Koliko god radio i učinio ne znam koliko, za to mu se ne zahvaljuje, nego jedino iz udvornosti. Zašto tako? – Zato što će nam platiti sâm Gospodin kojemu služimo. Nemojmo obavljati posao samo da bismo ga dovršile, nego ga činimo najbolje i najtočnije što možemo, znajući da ga činimo pred samim Gospodinom koji svaki naš pokret prati i bilježi. Svaka neka radi savjesno, ne radi starješina i kako bi njima ugodila, nego kako bi ugodila Gospodinu. – O, savjest, savjest! Ona sveta čista savjest koja je kod nekih zamrla. O, ta čista savjest koja ne trpi licemjerstva ni ikakva nerada, nikakve nečistoće.

Svaka neka pazi na red u samostanu i na korist u zajednici. Neka nijedna ne kaže: »Mene se to ne tiče.« Ne, svaka treba nastojati sačuvati sve i popraviti gdje vidi da se zbiva nered ili kakva šteta. Knjige koje vam se daju na čitanje, neka se čuvaju najsavjesnije da se ne zamažu ili

* Bl. Marija Propetog Isusa Petković, *Milim sestrama. Pouke 1928.-1935.*, prir. I. Bodrožić, Zagreb, Družba Kćeri Milosrđa, 2023, 86-87.

rasparaju. Jao onoj koja misli da je to samo njoj dano na uporabu i da može s tim raditi kako joj je volja. Ne, ona je mora najstrože čuvati, jer je sve to Gospodinovo. Neka razmišlja o tom da Gospodinu sve mora vratiti neoštećeno. Kad bi jednoj neki biskup pozajmio knjigu da je pročita i da mu je onda vrati, koliko bi samo pazila da se ta knjiga ni najmanje ne ošteti. Onda koliko više i savjesnije moramo čuvati ono što nam je sâm Gospodin Isus dao na uporabu. Neka pazi na vrijeme koje je utrošila čitajući predane joj knjige. Neka razmisli je li se okoristila onime što je u njima pročitala i je li to primijenila na svoj život, za svoje poboljšanje, ili je samo prosuđivala osobu o kojoj je čitala i divila se njezinu životu, pa tako uzalud čitala i gubila vrijeme?

Isus kojega svaki dan primete u svoje srce, on će vam dati pravu savjest. On će vas naučiti kako ćete posvetiti svoj rad, marljivošću, točnošću i pažljivošću da ni trenutak ne izgubite, da ni jedan trenutak ne radite nesavjesno. Koja ima sat neka gleda na sat i mjeri vrijeme, koja nema sata neka po prilici pazi na vrijeme, jer će nas Gospodin pitati kako smo utrošile vrijeme koje nam je dao. Jednako pazite na vrijeme molitve, razmatranja, duhovnoga štiva i svega, jer sve nam je to povjereno kao i rad. Stoga svako od toga moramo najsavjesnije obavljati. Besposlica je početak svakog zla.

Gospodin će nam reći: Daj mi račun o svojim djelima, vremenu i o svim časovima koje sam ti dao. Daj mi račun za duše koje sam ti povjerio, daj mi račun o nadahnućima i milostima, daj mi račun o svemu (usp. Mt 25,1-29).

Nemojmo da nam Gospodin oduzme talente, kao onima u Evanđelju, i da ih dadne marljivima koji su od pet dvostruko sakupili i još im se k tomu doda. Činimo tako da nam se sa zadovoljstvom može reći: »Valjaš, slugo do-bri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti« (Mt 25,21).

s. M. Serafina Franulović,
zabilježila 24. listopada 1966.

Prvi susret s redovnicom

s. Gertruda (Jela) Petković – polusestra naše
majke utemeljiteljice

Kao mala djevojčica s terase roditeljske kuće vidjela sam na cesti Blato – Vela Luka jednu neobičnu pojavu. Padala je sitna kiša. Bosa sam otrčala da izbliza vidim tu pojavu. Oblijetala sam je kao pčela cvijet. Takvo što još nisam vidjela. Milo se smješkala mojoj znatiželji i nastojanju da je svu odmjerim. Ona se žurila da je parobrod ne ostavi, a ja sam oprčavala oko nje da mi na njoj ništa ne izmakne. Dugo crno odijelo, za moj pojam neobično pokrivena glava, što sve skupa nisam razumjela, ali je dojam ostao duboko usađen u mojoj duši i bez ikakva dijaloga.

Ali, nakon blizu 20 godina, bio je žarki dijalog između njezine polusestre gospođice Marije i mene koji nas je doživotno povezao. Na koga Božja dobrotu upre svoj svemoćni prst, taj ispod njega ne može pobjeći.

Gospođica Marija Petković i Jela Petković – s. Gertruda bile su obilježene za rad na Božjoj njivi. Kao redovnice bile su posebne figure. U valu bogatstva u roditeljskoj kući brod njihova života nije se mogao usidriti. Svaka u svoje vrijeme zaplovile su prema bjelokosnim obalama koje ni vječnost neće razbiti. Obje su osjetile Božje nadahnuće da je čovjek besmrtna vrijednost, a da o toj istini ljudi malo razmišljaju. Iste zrake milosti protegle su se na duše dviju po ocu rođenih sestara. Kad je s. Gertruda dolazila kao redovnica u prošnju u rodno mjesto Blato, Marija je imala tek osam mjeseci, još u povojima. Jednoga dana ju je s. Gertruda uzela

iz zipke na ruke, podigla je u vis, očiju uprtih u nebo, i nešto tiho molila. To je sigurno bilo – prikazanje! Zanimljivo je da se Marija, kako je poslije pripovijedala, toga čina sjećala, makar je tada imala samo osam mjeseci!

Kao odrasle djevojke smatrale su da bogatstvo i veleposjed njihovih roditelja nije Providnost namijenila samo njima, nego da im je to dano da i siromasi imaju od toga dijela jer, dok su njihovi plivali u izobilju, sirotinja je umirala u bijedi. U srcima obiju u mladim godinama rasle su klice misijskoga zamaha, brige za trpeće. U srcima dviju sestara osobito je cvala briga za spas duša siromašne djece koja su bila neishranjena, i tjelesno i duševno. Opet velim, svaka u svoje vrijeme, molile su i trpjele slušajući paničan jauk sirotinje. Ta je strava siromaha u rodnom im mjestu razdirala njihove duše i tražile su izlaz iz takve situacije. Njihove za siromahe zauzete misli nisu mogle odjeknuti u roditeljskoj kući. Zato su tražile i našle svaka

svoj prikladan kutak, i to u svoje vrijeme, a to baš bi onda kad je noć mržnje i zapostavljanje zaplakane sirotinje doseglo svoj vrhunac.

Roditelji su Jelu dali u konvikt kod sestara Presvetoga Srca u Puli. Tu se je ona rascvala za svoj apostolat koji je Božje sunce grijalo još iz ranoga djetinjstva, a u zavodu se rascvalo u divno stablo. Svoju tajnu je pred roditeljima skrivala, a kad je bila zrela da provede svoju odluku u djelo, rezolutno je zazvonila da njezini u rodnoj kući čuju, da im valovi Jadrana odnesu poruku i njezin kantik zazvoni na uho njihovih duša: »Posvećujem svoj život Bogu! Posvećujem ga za trepeće, za spas života i duša, posebno djece, jer je za njih kao i za svakog čovjeka Krist krvario na križu. Ova moja odluka zapisana je u srcu mojih djetinjih dana kad sam gledala patnje sirotinje moga rodnoga mjesta. Moja je odluka napisana njihovim suzama. Istina, ne mogu služiti sirotinji svoga mjesta gdje sam se rodila, ali je činjenica da je Krist u svima, bili oni ovdje ili ondje. On me je pozvao i ja mu se neopozivo odziviljem.«

U tom vremenu nisam poznavala ni s. Gertrudu ni gospođicu Mariju, ali sam imala prijateljicu Jelu Oreb, koja je živjela u Puli i imala svježje uspomene na smrt jedne časne sestre čija je svetačka smrt, kakav je bio i život, daleko odjeknula. Moj susret sa s. Gertrudom u ranom djetinjstvu nije ostavio osobitih tragova, ali nije ni pao u zaborav. Moja mi je prijateljica izrekla o njoj ono što me se duboko dojmilo. Iako je vrijeme moglo učiniti da mi ti dojmovi izbljede, ali to se nije dogodilo jer je dragi Bog imao u naumu da me poveže s njezinom sestrom, i povezao me je doživotno.

Život i smrt s. Gertrude odzvonio je u Puli i izvan nje kao bol i trijumf. Napeto sam slušala kad mi je prijateljica pripovijedala o prizorima koje je slušala i gledala na odru s. Gertrude. Či-

ni se da ni Don Boscovi pitomci i sirotinja nisu bili tako pogođeni njegovom smrću kao što je bila pogođena pulska sirotinja smrću s. Gertrude. Da je Isus bio prisutan, kao kod smrti Talite, i ovu bi oživio zbog plačuće sirotinje koja se je sabrala oko odra s. Gertrude, njihove majke koja je za njih živjela. Jecaji i molitve govornice su mnogo, a najviše domišljata ljubav. Htjeli su imati spomen na nezaboravnu majku pa su od njezina redovničkoga odijela odrezivali komadiće i, da poglavari nisu čuvali odar, masa bi izrezala što god bi se dalo, samo da sebi osiguraju spomen na svoju s. Gertrudu.

Znala je Božja golubica kada će zadnji put zagukati na zemlji. Pozvala je k svojoj smrtnoj postelji poglavare i sestre moleći da pošalju dvije sestre da obavijeste njezinu obitelj u Blato da je blaženo umrla. Budući da su je poglavari cijekali, spremno su joj izvršili zadnju volju.

Glas o smrti te velike duše – junakinje ljubavi prema bližnjemu – razlio se kao pulska plima preko obale i izazvao je suze i kod onih koji ne zaplaču lako. Odjek zvona pulskih crkava razlijegao se kao i suze sirotinje koja je u njoj izgubila majku – brižnu majku za živote i duše. Valjda Pula nije doživjela tužnijega blagdana Velike Gospe nego je bio onaj 1905. godine. U pratnji zvonjave Anđeoskoga pozdrava, nasmijana, pozdravljajući poglavare i sestre, odletjela je u dom Zaručnikov da slavi vječni pir.

Naša je časna majka utemeljiteljica često nama prvim sestrama znala govoriti o svojoj polu-

sestri Jeli – s. Gertrudi, kako je njezin život bio trajna molitva i zanos u Bogu. To je ona motrila kad je s. Gertruda dolazila u prošnju po kućama svojega rodnog mjesta. Njezini su bili žalosni zbog te ponižavajuće službe, ali se ona nije obazirala na njihove primjedbe. Nosila je Boga i svoju siromašnu djecu u svom velikom srcu i to su bila njezina jedra koja je ljubav tjerala do praga vječnosti gdje se je pokazala ukrašena djelima milosrđa, a to je sigurna putovnica za ulaz u Zaručnikov dvor gdje se slavi vječno slavlje.

Naša časna majka utemeljiteljica voljela je Pulu i sretna je bila kad je naša družba bila zamoljena, čini mi se 1947. godine, da pošalje svoje sestre u službu raznih djelatnosti koje su ostale kad su sestre talijanskih kongregacija napustile Pulu jer su se bojale komunističkoga režima. Bilo je više ženskih kongregacija u Puli, ali nijedna nije ostala i dočekala novi režim nego su se za vrijeme engleske okupacije sve spremile i napustile Pulu i svu Istru.

Na čelu naše družbe u domovini bila je s. Gabrijela, a Majka Marija Propetoga bila je u Južnoj Americi. Tko je pozvao članice naše družbe u Pulu, ne znam jer nisam u to upućena, ali znam da je u Pulu kao prvi iz Hrvatske došao svećenik, redovnik iz reda braće konventualaca, o. Josip Vlahović, a za njim članice Družbe Kćeri Milosrđa 1947. godine. Tad su još bili Englezi i sestrama je bilo moguće disati dok su oni bili, iako su došle samo s torbicom u ruci, a stvari su morale odložiti na Rijeci. Poznato je da to nije bio svečani ulazak Kćeri Milosrđa u Istru. To se nije tražilo, jer slijepi posluš u našoj družbi nije dokinuo ni rat ni ikoja revolucija. Želja naše majke utemeljiteljice bila nam je zapovijed. Koje su to sestre bile i kako je sve teklo, zapisano je na drugom mjestu.

Ja sam u župu sv. Josipa došla 3. listopada 1952., a poslana sam za nadstojnicu. Malo poslije toga dobila sam nalog da pronađem grob

pokojne s. Gertrude. Pomoću dobrih žena koje su je poznavale našle smo grob te redovničke zajednice kojoj je ona pripadala, ali u popisu na spomeniku, ni u grobarevoj pismohrani, nismo našli ime s. Gertrude. Ovo je traženo na vojničkom groblju koje je bilo i za civile. Mi smo zatim tražile na gradskom groblju, ali bez uspjeha. Pisale smo upravi Družbe čija je s. Gertruda bila članica, ali bez rezultata. Nismo dobile odgovora na našu zamolbu. Ako su je dobile, možda im je bilo teško odgovoriti zato što su morale napustiti kraj u kojem su se vrlo dobro osjećale. To je našu časnu majku vrlo ražalostilo, ali joj nismo mogle pomoći.

Bila je izbila grozna srdžba njezinih u obitelji kad je Jela ostala u Puli kao konviktica i obukla redovničko odijelo. Otac je bio nekako ugasio tu srdžbu u sebi, ali njezina braća i sestre to nikako nisu mogli, ne! Samo je Marija bila uz nju i podržavala je, jer je imala isti poziv. Kad je s. Gertruda umrla, Marija je imala 13 godina, ali je već tada imala zrele misli i odluke pa se je i ona hrvala za svoje zvanje i mnogo se borila, ali i izborila u 27. godini. Pomoću i zaslugom biskupa Josipa Marčelića papa Pio XII. je 6. prosinca 1956. godine potvrdio Družbu Kćeri Milosrđa u kojoj je mogla služiti siromasima. Bogu hvala!

dr. sc. Katica Knezović,
pomoćnica gl. urednice glasila
»Tebi Majko«

Trostruko slavlje Družbe Kćeri Milosrđa u Blatu, 25. i 26. studenog 2023.

**Svetkovina Krista Kralja, Dan hrvatske
provincije Krista Kralja i 25. obljetnica prijenosa
zemnih ostataka bl. Marije Propetoga
iz Rima u Blato**

O 25. obljetnici prijenosa zemnih ostataka bl. Marije Propetoga iz Rima u Blato Družba Kćeri Milosrđa, u suradnji s općinskim odborom za blaženičino štovanje, organizirala je svečano obilježavanje toga značajnoga događaja i za Družbu i za Blato kao blaženičino rodno mjesto, ali i mjesto rođenja ove izvorno hrvatske međunarodne redovničke zajednice.

Prije 25 godina, 21. studenog 1998. godine, na poticaj postulatora kauze o. Paola Lombarda, sestre Družbe Kćeri Milosrđa prenijele su zemne ostatke svoje majke utemeljiteljice, tada u procesu beatifikacije, iz kapelice družbine Središnje kuće u Rimu u Kuću maticu u Blatu i pohranile ih u kamenom sarkofagu u za izgrađenoj kripti samostanske kapele Krista Kralja. Već je to bio nagovještaj da bi se mo-

glo očekivati i njezino skoro proglašenje blaženom, što se uistinu i dogodilo za manje od pet godina, 6. lipnja 2003. godine u Dubrovniku kad ju je sveti papa Ivan Pavao II. uzdigao na čast oltara.

Crkva 21. studenog slavi blagdan Prikazanja Blažene Djevice Marije u hramu, u narodu zvan i Gospa od zdravlja. A Družba Kćeri Milosrđa slavi tada i Dan svoje hrvatske provincije

Krista Kralja, imajući na pameti i ono značenje koje je taj dan imao njihovoj majci utemeljiteljici. Toga dana 1906. godine, kad još nije bila navršila ni 14. godinu svoga života, Marija Petković je tijekom mise, nakon primljene pričesti, tajno u svom srcu položila vječni zavjet ljubavi i djevičanstva, kako sama kaže, tad se »vjerila s Gospodinom«, i to kao odgovor na snažna nadahnuća Duha Svetoga koji ju je vodio u sazri-

jevanju te odluke. Ona je tada u svojoj djetinjoj vjeri svojim: »Hoću!« odgovorila na Isusov glas koji je u sebi razaznavala: »Ako hoćeš, ostavi sve i dođi i slijedi me!«¹

Svečanost obilježavanja ove 25. obljetnice ponovnoga prisustva svoje majke utemeljiteljice u kolijevci Družbe i Dana svoje hrvatske provincije sestre su započele u poslijepodnevним satima promocijom prvoga sveska pouka bl. Marije Propetoga svojim sestrama od 1928. do 1935. godine, pod naslovom »Milim sestrama«, objelodanjenoga u novoutemeljenom nizu »Misericordia«. Svezak su u samostanskoj dvo-

rani sv. Franje predstavile urednica niza s. M. Emila Barbarić i lektorica dr. sc. Katica Knežević. S nekoliko djevojaka s. M. Anamarija Vuković priredila je i izvela prigodan recital iz blaženičina života. Pjevačke skupine »Stope« i »Diverso« te Meri Cetinić i Ines Novaković pjesmom su veličale blaženicu i njezino uzorno življenje karizme milosrđa. Zamjenica vrhovne predstojnice i njezina izaslanica s. M. Dolly Jara s prvom savjetnicom s. M. Vianejom Kustura, koje su za ovu prigodu došle iz Rima, pozdravile su sudionike slavlja, a provincijalna predstojnica s. M. Mirjam Gadža je zahvalila svima na dolasku i sudjelovanju u prvom dijelu proslave i pozvala na nastavak slavlja koje je uslijedilo u samostanskoj kapeli Krista Kralja zajedničkim satom molitve klanjanja pred Presvetim

¹ Usp. Marija Propetog Isusa Petković, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni zapisi*, prir. M. Parlov, Split, Verbum, 2004, 46-53.

oltarskim sakramentom koji je u 21.00 sat izložio đakon Ivan Galjuf uz sudjelovanje župnika župe Svih svetih Željka Kovačevića i župnoga vikara Miše Pecotića, a uz sestre Kćeri Milosrđa iz kućne zajednice i one koje su doputovale iz raznih mjesta i njihove goste, sudjelovali su i župljani. Cjelonoćno je klanjanje nastavljeno u izmjenjivanju sestara, a završilo je u sedam sati blagoslovom i Jutarnjom molitvom časoslova.

Sestre su potom pohodile mjesno groblje na kojem u njihovoj grobnici počivaju pokojne sestre Kćeri Milosrđa i molile za duše svojih sestara koje su ovdje pokapane od prvih dana Družbe.

Slavlje svetkovine Krista Kralja svega stvojenja započelo je okupljanjem u blaženičinu svetištu ispred njezina sarkofaga odakle su u procesiji nošene njezine moći do župne crkve Svih svetih u kojoj je dubrovački biskup mons. Roko Glasnović predslavio svetu misu. Procesiju su, po već ustaljenom redu, predvodili bra-

timi obiju blatskih bratovština, Svih svetih i Sv. Vincence pod zaštitom Srca Isusova, uz sudjelovanje biskupa, župnika, župnoga vikara, đakona, ministranata, članova viteškoga udruženja »Kumpanjija«, sestara Družbe Kćeri Milosrđa i drugih redovnica, a Hrvatska glazbena

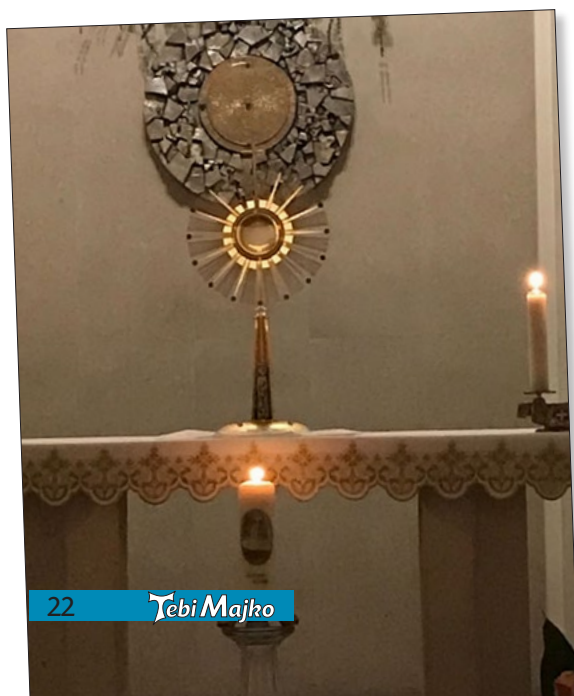
udruga »Sv. Vincenca« svojim je sviranjem na Plokati popratila procesiju.

Na početku misnoga slavlja okupljene je pozdravio mjesni župnik, među kojima su uz zamjenicu vrhovne predstojnice, vrhovnu savjetnicu i provincijalnu predstojnicu, sudjelovali i predstavnici republičke, županijske i mjesne vlasti, potpredsjednik Vlade Republike Hrvatske i ministar prostornoga uređenja, graditeljstva i državne imovine Branko Bačić, dubrovačko-neretvanski župan Nikola Dobroslavić sa suradnicima i načelnik Općine Blato Ante Šeparović s vijećnicima.

Započinjući euharistijsko slavlje svetkovine Krista Kralja biskup Glasnović je rekao: »Vjerujem da u našem srcu prvo i najuzvišenije mjesto treba biti za Isusa Krista, to je njegovo prijestolje gdje on želi biti – u našem srcu.« Te je misli produbio u propovijedi, kao prvi dio trostrukoga slavlja, koji prožima i preostala dva, proslavu 25. obljetnice ponovne prisutnosti naše blaženice u svome Blatu, kao i proslave Dana hrvatske provincije njezine družbe.

Poslije misnoga slavlja uslijedio je blagoslov spomen-obilježja na ulazu u Blato, izgrađena na mjestu odakle je prije 25. godina lijes bl. Marije Propetoga bio nošen u procesiji na rukama blaženičininih mještana. Sviranjem HGU »Sv. Vincenca« započela je svečanost blagoslova spomen-obilježja, a prigodan program vodila je članica zbora mladih »Stope« Petra Mašković. Učenica prvoga razreda osnovne škole Marija Bačić recitirala je pjesmu koju je na taj dan prije šezdeset godina napisala bl. Marija Propetoga, a u kojoj se obraća »svome Ljubljenome«.

Nakon provincijalne predstojnice svoju je riječ uputio općinski načelnik Šeparović, koji je i predsjednik Odbora za štovanje bl. Marije Propetoga, a istaknuo je da Blato nije moglo ni slutiti kad se na blagdan Gospe Loretske 10. prosinca 1892. godine rodila Marija Petković da će ta njihova Blajka biti prva hrvatska

proglašena blaženica i da će je njezino opredjeljenje za Boga odvesti u zemlje daleke Južne Amerike i drugdje po svijetu da sa svojim susestrama Kćerima Milosrđa svjedoči Božju ljubav i »da će njezina požrtvovna djela trajno ostati u našoj svakodnevnicu učeći nas kako živjeti bolje«.

Župan Dobroslaović je u svom govoru bio radostan što smije sudjelovati u ovako veličanstvenu događaju koji pokazuje da je Blato dalo i Hrvatskoj i cijelom katoličkom svijetu blaženicu, čime svjedoči o svojoj vjerničkoj i duhovnoj baštini za koju se može samo poželjeti da i dalje bude čuvana i prenošena sljedećim naraštajima.

Potpredsjednik Vlade Republike Hrvatske ministar Bačić, koji je prije 25 godina kao općinski načelnik bio i predsjednik Odbora za prijenos zemnih ostataka Marije Propetoga, prisjetio se toga dana kada je s tadašnjim župnikom Josipom Barišićem u Dubrovniku dočekaio blaženičin lijes i pratio ga do Blata. Prisjetio se i tadašnjega dubrovačkog biskupa Želimiru Puljića i istaknuo veliku radost vjernika

u Hrvatskoj da je, malo nakon prvoga dolaska pape Ivana Pavla II. u Hrvatsku i proglašenja blaženim kardinala Stepinca, Blato dobilo svoju Blajku kao službenicu Božju, na putu proglašenja blaženom. Ostale su mu u sjećanju neke misli iz propovijedi svetoga pape Ivana Pavla II. s proglašenja blaženom Marije Propetoga na koje je i u ovoj prigodi podsjetio.

Potom je biskup blagoslovio spomen-obilježje, križ s korpusom i blaženičinom porukom u podnožju: »Iz boli križa podignimo svoj pogled u nebo!« i njezinim potpisom. Oživljavajući tu poruku, skupina blatske djece pustila je u zrak bijele balone, pozivajući da tako iz boli križa uvijek uzdignemo pogled prema nebu! Spomen-obilježje s križem osmislio je arhitekt Josip Vidović, a Kristov korpus na njemu izradio je akademski kipar Petar Ujević.

Mješoviti župni zbor pod vodstvom s. M. Danijele Škoro predvodio je euharistijsko pjevanje, kao i svečanost blagoslova spomen-obilježja, a događaj je izravno prenosio Radio Blato, što se moglo pratiti i na njihovoj Facebook stranici.

Zahvala s. M. Mirjam Gadža, provincijalne predstojnice prigodom predstavljanja prvog sveska pouka bl. Marije Propetoga u Blatu, 25. studenog 2023.

Dragi prijatelji i štovatelji naše bl. Marije Propetoga!

»Ima riječi koje nisu samo riječi: niz slova ispisanih na listu papira ili glas koji utrne u trenu. Ima riječi u kojima je zdenac dubok. Dubok. U njih valja baciti vjedro svoje duše, vjedro svoga srca i zgrabiti vode žive. Valja ga baciti snažno, čitavim bićem, da dopre do njezine izvorne svježine... I čekati. Čekati da navru vode koje će ga ispuniti. Jer i dubine riječi čekaju trenutak u kojem će se pripočiti. Trenutak u kojem je ljudsko srce dovoljno raskriljeno. Raskriljeno da više nikada ne sklopi krila« (Stjepan Lice).

Vjerujem da smo dočekali trenutak i da je to upravo ova večer, jer smo večeras ponovno dotaknuli dubinu riječi naše bl. Marije Propetoga koje nam je ostavila u baštinu. I naša su srca večeras dovoljno raskriljena da u njih pohranimo ljepotu i zahtjevnost njezinih riječi.

Puno toga iz njezine bogate pisane ostavštine imali smo prilike čitati jer je puno toga već objavljeno. Neka izdanja su i ponovljena. Večeras smo s posebnom radošću, pa i ponosom, predstavili prvi svezak pouka bl. Marije Propetoga iz novoga niza »Misericordia« pod naslovom »Milim sestrama«. Prigodno ih je upućivala svojim sestrama ovdje u Kući matici od 1928. do 1935. godine. Kako lijepo reče Stjepan Lice – nisu to samo riječi, niz slova, već dubok zdenac u koji treba zaroniti i iz njega crpiti životnu mudrost ove svezremene žene. Pouke su izraz njezine ljubavi i brige za sestre. Poukama ih odgaja za vjernost Bogu i osjetljivost za čovjeka u potrebi, za ustrajan hod i dosjetljivost na putu obilježenu križem. Naša majka utemeljiteljica zna da svako vrijeme nosi svoje izazove i da svako vrijeme traži jake žene. Zato je ustrajna u poučavanju svojih sestara i želi da

one budu jake karike u lancu karizme milosrđa koju Bog daje za teška vremena i surove stvarnosti s kojima se one, kao Bogu posvećene osobe, neprestano suočavaju. Moli Boga da njezine sestre budu žene vjere, duboko ukorijenjene u Krista i da on usmjerava njihov život i apostolatsko djelovanje.

Providnost je htjela da se ovo predstavljanje događa u okviru 25. obljetnice prijenosa njezinih zemnih ostataka u rodno joj Blato i 20. godišnjice njezine beatifikacije. Neka je blagoslovljen Bog koji nas je učinio dionicima vremena koje je osvijetlilo lik i djelo jedne obične, male, a istovremeno velike žene.

Hvala urednici biblioteke »Misericordia« s. M. Emili Barbarić, priređivaču prof. dr. sc. Bodožiću i doc. dr. sc. Katici Knezović što su se upustili u ovaj zahtjevan rad na objelodanjivanju najopsežnijega dijela blaženičine pisane baštine – njezinih pouka svojim duhovnim kćerima. Iako su ove pouke upućene prvenstveno njezinim sljedbenicama u Družbi Kćeri Milo-

srđa, sadržajem dotiču svaku dušu koja želi rasti u ljudskosti i svom kršćanskom pozivu i poslanju. Uvjerite se u to i sami čitanjem ovih pouka.

Propovijed dubrovačkoga biskupa mons. Roka Glasnovića na svetkovinu Krista Kralja u župnoj crkvi Svih svetih u Blatu, 26. studenog 2023.

Isus Krist – Kralj svega stvorenja

Ljubljena braćo i sestre!

Danas, na posljednju nedjelju liturgijske godine, okuplja nas trostruka proslava ovdje u župi Svih svetih u Blatu: Svetkovina Isusa Krista – Kralja svega stvorenja, Dan hrvatske provincije Krista Kralja Družbe Kćeri milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje i 25. obljetnica prijenosa zemnih ostataka bl. Marije Propetoga iz Rima u Blato. Poslije mise blagoslovit ćemo i spomen-obilježje na ulazu u Blato, kao spomen na taj blagoslovljeni dan, 21. studenog 1998. godine kad su zemni ostaci bl. Marije Propetoga, došli u svoje rodno mjesto. Time će utemeljiteljica Družbe Kćeri Milosrđa, ta »zapaljena i goruća svjetiljka«, kako je naslovljena monografija o događaju prije 25 godina, označila ovu Božju ugodnicu.

Svaka je sveta misa – euharistija zahvaljivanje Bogu, a mi mu zahvaljujemo na svim darovima kojima u nama želi zapaliti svjetlo vjere, nade i ljubavi – upravo onim božanskim krepostima koje je živjela i svjedočila bl. Marija Propetoga. Živjela ih je i svjedočila ne samo do smrti već do uskrsnuća, jer

su njezini zemni ostaci postali relikvije – moći koje častimo i tako ispovijedamo vjeru u Isusovo uskrsnuće iz kojega proizlazi i vjera u naše uskrsnuće.

Naše vrednovanje, nasljedovanje i štovanje svetaca ovisi i o tomu koliko ih dobro poznajemo. Njihovi životopisi, te hagiografije, upućuju nas na njih i po njima stječemo emocionalnu i duhovnu povezanost s pojedinim Božjim ugodnicima. Neka nam i naša blaženica, Marija Propetoga, bude uzor da, ne samo vi sestre Družbe Kćeri Milosrđa kao njezine duhovne kćeri, nego i svi mi koji je štujemo, i po njezinu zemaljskom svjedočenju i nebeskom zagovoru ostvarimo svoj život i njime ispunimo Očev plan i budemo sveti. On nas sam poziva: »Budite sveti jer ja sam svet« (1 Pt 1,16). Valja nam poznavati Sveto pismo, jer, kako kaže sv. Jeronim: »Nepoznavanje Svetoga pisma – nepoznavanje je Krista.«

Svetkovinu Isusa Krista, Kralja svega stvorenja ustanovio je 1925. godine papa Pio XI. o 1600. obljetnici Nicejskoga sabora (325.)

na kojem je bila proglašena vjerska istina da je Isus Krist Bog i čovjek. Slavimo tako danas kao vrhunac njegovo gospodstvo nad svemirom, ono što je temelj svakoga euharistijskoga slavlja, a to je činjenica da je Krist središte čovjekova života i njegove sveukupne povijesti. Smisao svjetske povijesti i ljudskoga života otkriva se i razumije jedino u odnosu na Isusa Krista, Boga i Čovjeka! U odnosu na Isusa Krista postaje jasna važnost kršćanske ljubavi i izgradnja zajedništva s bližnjim i sa svakim čovjekom.

Kad kažemo Isus Krist, Kralj svega stvorenoga, pitamo se koje značenje ima riječ Kralj? Što to znači? Za kraljeve znamo iz bajki, a i danas ima još kraljeva u raznim zemljama. Imaju svoje prijestolje, krunu i vlast. Upoznao sam norveškoga kralja Haralda V. i njegovu suprugu Sonju. Kao pripadnik evangeličko-luteranske Crkve, pri reformi državnoga crkvenog zakona odrekao se vjerskoga poglavarstva nad norveškom narodnom Crkvom. Sva povijest, svi proroci naviještali su dolazak Kralja kao Davi-

dova potomka. Sjećamo se i navještenja: »Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova, i kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijek i njegovu kraljevstvu neće biti kraja« (Lk 1,32-33). I sâm Isusov središnji navještaj je najava i uspostava kraljevstva Božjega. Na Pilatovo pitanje: »Jesi li ti kralj?«, odgovara: »Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.« Na pitanje kakvo je Isusovo kraljevstvo, odgovara i sv. Pavao: »Kraljevstvo Božje nije jelo ili piće, nego pravednost, mir i radost u Duhu Svetome« (Rim 14,17).

Isus je kralj koji vlada s drveta križa. Za njeega kraljevati znači služiti. On je kralj koji spašava, otkupljuje: *Redemptor hominis – Otkupitelj čovjeka.*

Čuli smo Božju Riječ u današnjim liturgijskim čitanjima nad koja bi se mogao staviti naslov – Kralj ljubavi. Božja moć i vlast u biblijskoj se tradiciji iskazuje slikom kralja, ali i slikom pastira. Bog je Pastir Dobri, kaže nam prorok Ezekiel (34), a psalmist pjeva: »Gospo-

din je pastir moj, ni u čem ja ne oskudijevam...» (Ps 23). Gospodin je božanski pastir i ljubi svoje stado. Svoje će ovce potražiti, za njih se pobrinuti, pasti ih, dati im počinka, dovesti ih, poviti ranjenu, okrijepiti umornu, bdjeti nad njima u beskrajnoj ljubavi. Današnji evanđeoski odlomak iz Matejeva evanđelja (25,31-46) itekako

nam je poznat. Govori o posljednjem sudu, ali to nas ne smije učini pasivnima, jer nas poziva da s posebnom ozbiljnošću razmišljamo o Kristovu ponovnom dolasku. Poznati naš teolog, kapucin, Tomislav Janko Šagi Bunić na svojoj crnoj majici u visini srca dao je izvesti oznaku Mt 25,40 – svatko je lako mogao naći da je riječ o sljedećem retku: »Kralj će im odgovoriti: 'Zaista, kažem vam, koliko učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.'«

Kad kažemo »posljednji sud« možda se sjetimo i Michelangelova »Posljednjeg suda« u Sikstinskoj kapeli, slici s tristo likova u kojoj kao da eksplodira »Dies irae – Dan gnjeva: U dan onaj, u dan gnjeva, ognjem svijet će sav da sijeva!« Himan je to iz 13. stoljeća koji se pripisuje Tomi Čelanskom, jednom od prvih dvanaest sudrugova sv. Franje Asiškoga. To remek-djelo latinske poezije nevjerojatan je priručnik duhovnoga života u kojem kao da se postavlja pitanje: Od koga ću tražiti pomoć? Znamo da će

potom sud, pakao, čistište i raj. Smrt je uobičajena pojava ljudskog iskustva, ali o tomu što se događa nakon smrti ljudski nam razum ne može ništa reći.

Vjernik zna iz svetopisamske riječi židovsko-kršćanske predaje da će biti dan suda, dan kad će se svima očitovati Božja pravednost i njegovo milosrđe, da će na Sudnji dan Krist pobijediti. Neka nas do tada jača vjera u Božju ljubav u kojoj nam je darovao svoga Sina, da nam bude Put, Istina i Život. Amen.

svijet imati svoj kraj. Ljudski razum može dosegnuti neko znanje o »posljednjim stvarima«, jer se pita o svemu onomu što ostaje od ovoga prolaznoga i promjenjivoga. Od velike je važnosti za svakog pojedinca ono što se odnosi na posljednje u ljudskom životu: umiranje, smrt, a

Pozdrav i zahvala s. M. Mirjam Gadža, provincijalne predstojnice Hrvatske provincije Krista Kralja na blagoslovu spomen-obilježja bl. Marije Propetoga u Blatu, 26. studenog 2023.

Blajka Marija Propetoga ponovno u svom Blatu

Poštovani i dragi oče biskupe, poštovani župniče, poštovani predstavnici državne, županjske i općinske vlasti, drage moje sestre, dragi prijatelji i štovatelji bl. Marije Propetoga!

Prije dvadeset i pet godina, 21. studenoga 1998. godine, na blagdan prikazanja Blažene Djevice Marije u hramu, okupili smo se otprilike na ovom istom mjestu da svečano dočekamo zemne ostatke tada službenice Božje, danas bl. Marije Propetog Isusa Petković. Bio je to dan radosti, sreće, ponosa i zahvalnosti, ne samo njezinih duhovnih kćeri nego i Blačana ovdje i diljem svijeta. Blajka Marija Propetoga vraća se u svoje Blato! Ni nezapamćena hladnoća nije spriječila mnoštvo hodočasnika koji su uz njezine duhovne kćeri došli izraziti poštovanje i zahvalnost, ponajprije dobrom Bogu, a potom i ovoj biblijski jakoj ženi koja je svojim vjerničkim življenjem neumorno gradila Kraljevstvo Božje ljubavi i milosrđa ovdje na zemlji.

Danas, 25 godina poslije, ponovno smo ovdje da bismo spomen-obilježjem ovjekovječili dan povratka naše majke utemeljiteljice Marije Propetoga u njezino Blato, u njezinu dragu Kuću maticu, gdje je sve počelo: okupljanje prvih djevojaka u redovničkoj zajednici koja tek nastaje, redovnička oblačenja, prvi zavjeti, doživotni zavjeti, kapituli, otvaranja novih zajednica diljem Lijepe naše, a potom i svijeta. Oдавde je ispratila i prve misionarke u Južnu Ameriku.

Danas s ponosom stojimo ovdje, srca su nam ispunjena radošću, a korijen naše radosti nije samo u tome što se bl. Marija Propetoga vratila u svoje rodno mjesto već što se po njoj proslavio izvor istinske radosti – Bog, naš milosrdni Otac. Danas smo ovdje jer želimo zahvaliti Gospodinu za taj značajan događaj Družbe Kćeri Milosrđa i Blata. Kristov križ u ovom spomen-obilježju podsjeća prolaznike na to da svoje pouzdanje stave u Gospodina, da mu povjere svoj život, svoje i radosti i žalosti, jer sa-

mo on daruje ljubav u koju se ljudsko srce može pouzdati. Samo se na Isusa možemo osloniti. On jedini ne razočarava. Želimo da ovo mjesto bude prepoznato i kao poziv da budemo uz Krista i da živimo s njime, onako kako je to živjela naša blaženica i kako je poučavala svoje sestre, a i danas nam svima to poručuje:

»Stanite pred ovim propetim Spasiteljem! Pogledajte križ! Tko je na njemu? Zadubimo se u razmatranje. (...) Pod križem ćete naučiti stupati putem križa, putem trpljenja i požrtvovnosti. To je kraljevski put, to je najodličniji vođa izabranih duša. (...) Ali nakon presvete muke Isusove, križ je postao slavan. Križ je geslo svetaca, križ je knjiga života, križ je učitelj poniznosti, samoprijegora, ljubavi i svake kreposti« (14. rujna 1930.)

Eto, tako nam blaženica nudi križ kao najizvrsniju knjiga na hodočašću našega života.

Iskreno zahvaljujem svima koji su pridonijeli ostvarenju dugo promišljanoga projekta: Odboru za štovanje i promicanje svetosti bl. Marije Propetoga i općini Blato s načelnikom Antom Šeparovićem; obitelji Ivka i Jele Protić koja je darovala zemljište za podizanje spomen-obilježja; vjernicima župe Svih svetih u Blatu i župniku Željku Kovačeviću; viteškom udruženju Kumpanjija s predsjednikom Stipom Bačićem; svim Blačanima ovdje u Blatu i izvan njega koji su radosno podržali ovaj projekt; županiji neretvansko-dubrovačkoj sa žu-

panom Nikolom Dobroslavicom i njegovim suradnicima; ministru Ministarstva za regionalni razvoj i fondova Europske unije Šimi Erliću; potpredsjedniku vlade i ministru graditeljstva, prostornoga uređenja i državne imovine Branku Bačiću; arhitektu Josipu Vidoviću koji je projektirao spomen-obilježje i nadzirao izvođenje radova, vodeći računa da sve bude skladno i u duhu bl. Marije Propetoga; akademskom kiparu Petru Ujeviću koji je izradio korpus Krista; Marku Donjerkoviću Škvrku i tvrtki Čerin s izvođačima radova; obitelji Mandurić na domjenku.

Hvala mojim sestrama u Kući matici koje su molitvom pratile sve ovo, jer bez Boga i njegove pomoći teško bi bilo sve ovo ostvariti. Hvala svima vama, dragi mještani, koji ste na razne načine doprinijeli da ovo slavlje bude ovako lijepo i dostojanstveno, u čast naše blaženice. Time ste i ovaj put pokazali svoju ljubav prema samostanu, sestrama i Družbi Kćeri Milosrđa. Ako smo koga propustili spomenuti nije namjerno, budite uvjereni da ste prisutni u našim molitvama i da vas prati zagovor naše blaženice.

Hvala Vama, oče biskupe, na dolasku i sudjelovanju u ovom slavlju, posebice na blagoslovu spomen-obilježja. Hvala vama, braćo svećenici i đakoni na vašoj prisutnosti i podršci. Neka sve bude Bogu na slavu, a na našem ovomezaljskom proputovanju neka nas trajno prati zagovor naše bl. Marije Propetoga.

Dubravka Zavrtnik
s. M. Jasna Crnković

Dani Milosrđa prema karizmi bl. Marije Propetoga

Na zagrebačkoj Trešnjevci,
9. – 12. studenog 2023.

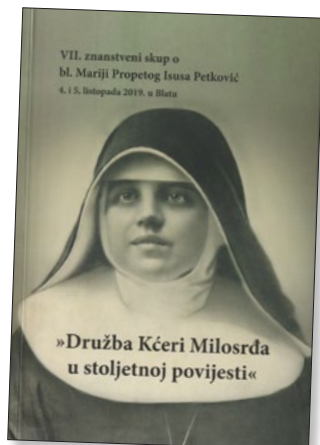
Poslanici Milosrđa župe sv. Josipa na zagrebačkoj Trešnjevci, ohrabreni lijepim iskustvom od prošle godine, uz blagonakloni blagoslov i otvorenu suradnju svoga župnika Damira Ocvirka, ponovno su od 9. do 12. studenoga ove godine organizirali »Dane Milosrđa prema karizmi bl. Marije Propetoga«. Želja im je bila da iznova progovore o Bogu koji je Milosrđe i to po onima koji pronose Božje milosrđe u karizmi milosrđa bl. Marije Propetoga, a to su njezine duhovne nasljednice sestre Kćeri Milosrđa i vjernici koji se nadahnjuju blaženičnim svjedočenjem evanđeoskoga življenja milosrđa prema Bogu i ljudima.

U četiri dana vjernicima se različitim ostvarenjima uprisutnjivala karizma milosrđa u riječi, slici i glazbi, a najdublje je prodirala molitva i slavljenje svete mise kao vrhunac Isusova milosrđa čovjeku.

Tako je prvi dan bio posvećen bl. Mariji Propetoga u molitvi i razmatranju otajstava

krunice i čašćenju njezinih relikvija. U večernjem susretu prikazan je dokumentarni film HRT-a, iz serije »Duhovni velikani Crkve u Hrvata«, pod nazivom »Marija Propetog Isusa Petković«, redatelja Ninoslava Lovčevića. Svjedočanstva onih koji su se susreli s bl. Marijom Propetoga oživjela su njezinu prisutnost među nama. Posvjedočen je njezin misijski rad i opisano širenje Družbe Kćeri Milosrđa u našim krajevima te u svijetu.

Drugoga se dana prije euharistijskoga slavlja molilo »Hvale i zazive vječnom Ocu« – molitvu koju je kao posebnu pobožnost prema nebeskom ocu promicala naša blaženica. Potom su predstavljena dva nova izdanja u Družbi Kćeri Milosrđa. Najprije je urednica dr. sc. Katica Knezović predstavila zbornik radova »Družba Kćeri Milosrđa u stoljetnoj povijesti« sa VII. znanstvenoga skupa o bl. Mariji Propetog Isusa Petković održanoga 4. i 5. listopada 2019. godine u Blatu prigodom otvaranja jubilarne, stote godine postojanja Družbe Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje. Radovi simpozija opisuju širenje karizme milosrđa iz maloga Blata po mjestima tadašnje države, te od 1936. godine i u Južnoj Americi te potom raznim europskim mjestima i u Kanadi, a odnedavno i u Kubi i na afričkom kontinentu. Karizma se milosrđa živjela u onim apostolatskim djelatnostima koje su bile najpotrebnije u sredinama u koje se pozivalo Kćeri Milosrđa, a to su bile odgoj i obrazovanje djece, briga za bolesnike i starije, rad s majkama i njihovo osposobljavanje za kućanske poslove i ručni rad i puno drugoga. Ipak, Kćerima Milosrđa je u svemu uvijek na prvom mjestu bila vjernička pouka i briga za duhovno dobro potrebitih. Potom je

predstavljeno novo, sedmo neizmijenjeno izdanje »Hvala i zaziva vječnom Ocu«, koje je dobilo novo ruho, a dr. sc. Knezović je podsjetila na zalaganje bl. Marije Propetoga u vrijeme Družboga vatikanskoga koncila (1962.-1965.) da se crkveni oci posvete i promicanju štovanja Boga Oca, da njegovo očinstvo postane ljudima blisko, jer će kršćani naći novo ohrabrenje za vjerničko življenje kad u Bogu prepoznaju i dožive svoga oca koji ih ljubi. Svoje je »Hvale i zazive vječnom Ocu« u konačnom obliku sastavila 1964. godine i za njih dobila crkveno odobrenje. Sestre je uvijek poticala da budu vjerne u ovoj molitvi hvala i zazivanja Boga Oca, jer je to temelj karizme milosrđa i u svakom vjerniku treba rasti hvala, upravo pohvala, Boga Oca za njegovo stvaranje i uzdržavanje svijeta i nas u njemu.

Trećega je dana bila molitva klanjanja pred Presvetim oltarskim sakramentom posvećena onima koji čine djela milosrđa, ali i onima koji su potrebni Božjega i našega milosrđa. Klanjanjem su sudionici imali priliku zahvaliti Presvetom Trojstvu za svaki trenutak u kojem su doživjeli božansku milosrdnu ljubav u svom životu. Također, molili su Gospodina da ih osposobi da budu živa slika njegova milosrđa prema potrebnima, a da potrebnima Gospodin providi ono za čime žude.

Kao kruna ovogodišnjih Dana Milosrđa održan je dobrotvorni koncert za Zakladu »Blažena Marija Petković« koja se skrbi za siromašnije školarce i slične potrebne. Svi su imali prigodu djelatno sudjelovati u koncertu, bilo svojim talentom pjevanja i sviranja, bilo materijalnim darom. Dobrotvornom su se koncertu svojim pjevanjem odazvali zborovi župe sv. Josipa na Trešnjevci: Dječji zbor »Iskrice«, Zbor gospođa, Mješoviti zbor župe sv. Josipa, zbor »Izvor« i zbor »Iosephus«, te Mješoviti zbor župe sv. Mirka iz zagrebačkih Šestina, kao i Zbor župe sv. Luke evanđelista iz Novske. Iz Družbe Kćeri Milosrđa svojom nas je pjesmom darovala s. M. Kristina Injić, a učenica Ema Martić svojim izvedbama na orguljama.

Koncertom se obilježilo i 20 godina od beatifikacije bl. Marije Propetoga pa su zborovi izveli po jednu pjesmu posvećenu blaženici i po jednu u slobodnom izboru. Zadivljujuće je koliko je već pjesama posvećeno blaženici u tako kratku vremenu otkad je uzdignuta na čast oltara. Možemo biti ponosni na taj vjernički osjećaj i stvaralački duh u našem narodu koji zna častiti svoje svece i blaženike.

Uz domaćine Poslanike Milosrđa na koncertu su bili i oni iz Novske, Ivanić-Grada i zagrebačkih Šestina sa svojim župnikom mr. sc. Robertom Šreterom, sestre Kćeri Milosrđa, kao i štovatelji bl. Marije Propetoga, prijatelji Zaklade »Blažene Marije Petković« i župljani župe sv. Josipa.

Nakon ovakvih lijepih iskustava na ovogodišnjim Danima Milosrđa vjerujemo da nas Providnost neće napustiti i da ćemo se i sljedeće godine naći u njihovom novom izdanju, a već sad molimo za to zagovor naše blaženice.

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje
Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Juliana Beretić

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

s. M. Emila Barbarić, s. M. Vlatka Bratinščak,
s. M. Jasna Crnković, s. M. Jasminka Gašparović,
s. M. Janja Jurman, Katica Knezović,
s. M. Jelena Krilić, s. M. Fatima Kršlović,
s. M. Silvana Milan, s. M. Nelija Pavlović,
Teo Šeparović, s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine
vrhovne kuće u Rimu, Franko Anić, sudionici događanja i privatne.

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, HR-20340 Ploče-Stablina;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: provincija@kcerimilosrdja.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

<http://marijapropetog.hr/tebi-majko/>

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 5,40 Eura • BiH 10 KM • ostale
europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20
USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

Kunski i devizni račun:

HR26 23900011100341407

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje,
Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb,
s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrđa
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 79., br. 5, HR-20271 Blato
tel. 020 852 800; faks 020 852 806
e-mail: kmilosrdja.blato@gmail.com

www.marijapropetog.hr

»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25,36).

Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«

bl. Marija Propetoga

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
i nadalje pomaže u školovanju srednjoškolaca
i studenata, djece iz siromašnijih obitelji, a
potrebe su iz dana u dan sve veće. Svjesni
smo toga da nitko od njih ne bi smio biti
uskraćen u školovanju koje im otvara vrata
za osamostaljenje i pomaganje mlađoj braći i
sestrama, kao i u uzdržavanju obitelji.**

**Svjesni smo i toga da nikome u ova bremenita
vremena nije lako, ali ipak s pouzdanjem
kucamo na vaša vrata sa zamolbom da ne
zaboravimo našu braću i sestre u potrebi,
posebice djecu koja se bez školovanja ne mogu
nadati boljoj budućnosti – tu im nadu ne
smijemo ugasiti.**

**Imajmo hrabrosti od onoga malo odvojiti za one
koji nemaju ni toliko. Bog vas blagoslovio!**

Kunski i devizni račun:

IBAN: HR6824080021100022172

SWIFT/BIC: PAZGHR2X

Partner banka d.d. Zagreb

HR-10000 Zagreb, Vončinina 2

Zaklada »Blažena Marija Petković«

Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb

e-mail: zaklada.bmp@kcerimilosrdja.hr

Naslovnica: Biskup Roko Glasnović je 26. studenog
2023. na ulazu u Blato blagoslovio spomen-obilježje
podignuto o 25. obljetnici prijenosa zemnih ostataka
bl. Marije Propetoga iz Rima u Blato,
21. studenog 1998.

Prigodom 800. obljetnice prvih jaslca koje je izradio sveti Franjo Asiški u gradiću Greccio za Božić 1223. godine Konferencija franjevačke obitelji dobila je od pape Franje odobrenje o posebnom oprost.

»Da bismo promicali duhovnu obnovu vjernika i povećali milosni život, molimo da vjernici dobiju **potpuni oprost** pod uobičajenim uvjetima **od 8. prosinca 2023., na svetkovinu Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije, do 2. veljače 2024., na blagdan Prikazanja Gospodina našega Isusa Krista**, posjetom crkvama koje vode franjevačke obitelji diljem svijeta i zaustavljajući se u molitvi pred tamo postavljenim jaslicama.«

Apostolska pokorničarna prihvatila je molbu i dopustila vjernicima da pod uobičajenim uvjetima (**ispovijed, pričest, molitva na nakanu Svetog Oca i odricanje od grijeha**) prime potpuni oprost.

Oni koji su bolesni ili fizički ne mogu posjetiti crkvu, mogu dobiti oprost prinošenjem svoje patnje Gospodinu ili »vršenjem pobožnosti«.